

So what!???

Stichting Intermobiel zet zich met een positieve insteek in voor en door jongeren met een lichamelijke handicap of chronische ziekte. De mensen achter deze stichting werken voortaan mee aan de AanZet. Dit keer schrijft Johan Fiddelaers, penningmeester en vrijwilliger van Intermobiel. Hij is getrouwd en heeft twee kinderen. Door rugklachten was hij jarenlang bedlegerig. Zitten was voor Johan onmogelijk, maar een succesvolle revalidatie, in Adelante in Hoensbroek, heeft zijn leven veranderd.

'Ja, maar oma, papa kan toch zitten! Dat weet je toch?'

Sinds december 1998 heb ik rugklachten en is mijn leven drastisch veranderd. Ik kon in het begin nog werken als boekhouder. In 2002 werd Jesper geboren. Ruim een jaar later, mijn vrouw was zwanger van ons tweede kind, onderging ik mijn eerste rugoperatie om de rugpijn te stoppen. Helaas pakte dit totaal anders uit: ik werd bedlegerig en kwam in de WAO. Ik kon niet meer voor Jesper zorgen, terwijl in 2004 Niels werd geboren. Twee weken later volgde mijn tweede rugoperatie waarbij een zenuw beschadigd werd. De jaren erna ging ik steeds verder achteruit.

Mijn rol als partner en vader werd anders dan verwacht. Ik voelde me nauwelijks een echte vader, want ik lag altijd op bed met die voortdurende pijn in mijn onderrug en benen. Vreemd genoeg hadden de kinderen er weinig moeite mee. Ze waren er niet veel mee bezig en wisten ook niet beter. Ze vonden het normaal dat ik op bed lag. Niels riep verbaasd, nadat hij bij een vriendje had gespeeld: 'Die papa kan wél zitten!' Ook als vriendjes voor het eerst bij ons kwamen spelen, keken ze even vreemd op en gingen vervolgens naar de speelhoek. Hun ouders schrokken soms, want in hun denkbeeld liggen jongeren niet op bed.

Vorig jaar heb ik een half jaar intern gerevalideerd in revalidatiecentrum Adelante. Op zondagavond ging ik er heen en op vrijdagmiddag mocht ik weer naar huis. Dit was wel wennen voor mij, mijn vrouw en de kinderen, omdat ik altijd thuis was. 's Avonds had ik prettig contact met de kinderen via Skype. De kinderen wenden snel. Ze hebben hun eigen ritme van school en thuis zijn, en ze merkten dat ik daar goed vooruitging.

Nu ik weer thuis ben, zijn zij gewend dat ik meer kan. Mijn omgeving is soms verbaasd dat ik zoveel meer kan. Zo was ik een keer bij mijn ouders. Ze maakten de bank vrij, zodat ik erop kon liggen. Waarop mijn kinderen reageerden: 'Ja, maar oma, papa kan toch zitten! Dat weet je toch?' Slechts een enkeling denkt dat ik nu weer alles kan, omdat ik heb gerevalideerd. Ik heb weliswaar met succes gerevalideerd, maar ik heb nog altijd pijn en ben nog deels beperkt. Ik kan nu bijna alles, maar rust nog wel op bed.

Meer informatie over alle onderwerpen die spelen bij het opvoeden, terwijl je een lichamelijke handicap hebt vind je bij Stichting Intermobiel op www.opvoedenmeteenhandicap.nl.